

DRUŠTVENE VIJESTI I OBAVIJESTI

REDOVNA SKUPŠTINA SAVEZA POLJOPRIVREDNIH INŽENJERA I TEHNIČARA HRVATSKE

U Zagrebu je 28. svibnja 1976. godine održana u dvorani Sekretarijata za vodoprivredu, Proleterskih brigada 220 godišnja skupština SPITH-e.

Skupštinu je otvorio predsjednik dr Josip Zmaić sa slijedećim

DNEVNIM REDOM

1. Otvaranje Skupštine i izbor radnog predsjedništva,
2. Izbor radnih tijela:
 - a) verifikacione komisije,
 - b) zapisničara i ovjervitelja zapisnika,
 - c) kandidacione komisije.
3. a) Osvrt na izradu srednjoročnog plana razvoja poljoprivrede, prehrambene i duhanske industrije u SRH za period od 1976. do 1980. godine
b) Organizacija cjelokupne poljoprivredne službe — nastave, istraživanja i prenosa znanstvenih dostignuća u praksu s posebnim osvrtom na terensku poljoprivrednu službu
4. Izvještaj za razdoblje od 1972. do 1976. godine
 - a) Upravnog odbora
 - b) Agronomskog glasnika
 - c) Financijskog poslovanja
 - d) Nadzornog odbora
5. Podjela dodijeljenih priznanja članovima SPITH-e,
6. Diskusija o referatima i izvještajima,
7. Davanje razrješnice Upravnom i Nadzornom odboru,
8. Usvajanje Statuta SPITH-e,
9. Biranje Upravnog i Nadzornog odbora i njegovih zamjenika.

Skupštini su osim 66 delegata iz 29 društava prisustvovali kao gosti počasni članovi Saveza prof. dr Vinko Mandekić i prof. dr Željko Kovačević, zatim prof. dr Budimir Milojić predstavnik SPITJ-e i SPIT Srbije, Rudolf Mažuran, predsjednik Zadružnog saveza Hrvatske, Milan Jagec predstavnik RK SSRNH-e, prof. dr Marijan Sviben, predstavnik Saveza veterinarara Hrvatske i dipl. ek. Stipan Orčić predstavnik Saveza ekonomista Hrvatske.

U radno predsjedništvo su izabrani:

1. Inž. Branko Kecur, Zabok
2. Inž. Savo Jakšić, Osijek
3. Inž. Branka Motal, Vrbovec
4. Inž. Mateško Bučan, Split
5. Inž. Slavko Jenč, Slavonski Brod
6. Dr Josip Zmaić, Zagreb.

U radna tijela su izabrani i to:

1. Verifikaciona komisija:

Inž. Cvjetan Bojčić
Inž. Stjepan Brlek i
Inž. Vlado Bacinger.

2. Za zapisničara uz stenografa Olga Pezerović, a za ovjervitelje: inž. Zvonko Pečarić i inž. Stjepan Deneš.

3. Kandidaciona komisija:

Inž. Drago Klos
Inž. Vlado Bohanovski
Dr Zdravko Crnojević
Inž. Stjepan Zlatić i
Inž. Stojan Jakšić.

4. Komisija za zaključke:

Dr Ivan Novak
Inž. Pero Radmanović
Inž. Stjepan Zlatić
Inž. Josip Mimica i
Inž. Romuald Kaučić.

Dr **Josip Zmaić** je u uvodnoj riječi između ostalog rekao: »Druga- rice i drugovi, živimo u vrijeme provođenja u život najznačajnijih ustavnih promjena i stvaranju novih društvenih odnosa u našem društvu, novog Zakona o planiranju i javne rasprave o Zakonu o udruženom radu, u vrijeme borbe za povećanje proizvodnje hrane u zemlji i svijetu. Ustavom je utvrđeno pravo i dužnost radnika i radnih ljudi da samostalno donose planove i programe rada i razvoja i obavezu da te planove i programe usklađuju međusobno i sa drugim društvenim planovima društveno-političkih zajednica.

Usklađivanje odnosa u cjelini društvene reprodukcije i usmjeravanje cjelokupnog materijalnog i društvenog razvoja postaje u novom sistemu planiranja izraz zajedničkog interesa i ciljeva radnika i svih radnih ljudi.

Prema tome planovi svake osnovne organizacije udruženog rada ne izražavaju samo uži vlastiti interes, već i sporazumno utvrđeni zajednički i opći društveni interes.

Osnovno značenje novog sistema planiranja je međusobno usklađivanje svih planova rada i razvoja.

Ove suštinske promjene u planiranju i stvaranju novih društvenih odnosa zahtijevat će nove dodatne napore radnih ljudi u radnim organizacijama.

Uvjeren sam da će se članovi naše organizacije, kao i do sada angažirati ne samo na tumačenju novih zakona i promjena, nego i na dosljednom provođenju tih zakona u život.

Problem glavnih ratarskih kultura pšenice, kukuruza, šećerne repe riješen je ne samo u proizvodnji, nego i u prometu, zato nekih većih problema u tom pogledu nije bilo.

S obzirom na probleme proizvodnje u stočarstvu, stanje i organiziranost tržišta u nas ili bolje reći neorganiziranost, stihijnost, nije čudo da u tom pogledu nisu postignuti rezultati kao u ratarstvu.

Uvjeren sam da će kroz povezivanje radni ljudi iz proizvodnje, prerade, prometa i potrošači i ovaj problem u narednom periodu uspješno riješiti.

Postignuti rezultati u ratarskoj proizvodnji bili bi još veći kada bi uređenju zemljišta, odvodnji, drenaži i navodnjavanju posvetili veću pažnju (šteta od poplava 1972. god. iznosila je u poljoprivredi 220 milijardi, a 1974. god. 330 milijardi dinara). Kad se uzmu u obzir ove štete, moram napomenuti da njih nitko nije naplatio, da je za toliko smanjena akumulacija naših poljoprivrednih organizacija, pa uslijed toga i nemogućnost ulaganja, odnosno brže modernizacije poljoprivredne proizvodnje.

Bez uređenja zemljišta, bez navodnjavanja, naročito u Dalmaciji, Istri i Hrvatskom primorju nećemo stabilizirati prinose i zavisit ćemo od prirodne stihije u većoj mjeri nego što je to normalno. Ako uzmemo primjer Vukovara onda možemo vidjeti koliko je opravdan zahtjev poljoprivrednih organizacija da se ubrzaju radovi na uređenju zemljišta i da se zemljište što prije osposobi za visoku proizvodnju koju smo kao stručnjaci ostvarili i postigli na našim gospodarstvima.

Pored intenzifikacije poljoprivredne proizvodnje u našoj Republici samo u dolini Save postoji mogućnost proširenja poljoprivredne proizvodnje na više od 1 mil. hektara putem melioracije i komasacije. Zar bi smjelo biti agronoma bez posla u našoj zemlji kraj tolikih još neiskorištenih mogućnosti, kraj tolikih mrtvih kapitala.

U vrijeme kad u cijelom svijetu postoji problem hrane i kad se govori o tome kako prehraniti postojeće stanovništvo i osigurati hranu za one koji dolaze ni mi ne možemo ostati skrštenih ruku, nego uz pomoć svih društveno-političkih snaga (Socijalističkog saveza, Sindikata i drugih) mobilizirati sve na isvršenju toga za život ljudi nužnog i humanog zadatka.

Velik broj naših članova i drugova radilo je poslije oslobođenja u Africi, Tunisu, Libiji, Alžiru, Etiopiji itd. i stekli to ogromno iskustvo. To njihovo iskustvo je dragocjeno, ali nije na žalost dovoljno korišteno.

Drugarice i drugovi, uvjeren sam da će se inženjeri i tehničari kao i do sada nesebično angažirati u dosljednom provođenju ustava i Zakona o udruženom radu, a kroz to na ostvarivanju novih društvenih odnosa, bez obzira na kojem sektoru rade, da će kroz povezivanje nauke i prakse uz podršku ostalih društveno-političkih organizacija postići još veće rezultate u proizvodnji hrane. Na tom odgovornom poslu želim vama i budućem upravnom odboru mnogo sreće i uspjeha u radu«.

Prof. dr **Buđimir Milojić** pozdravio je skupštinu rekavši: »Cenjeno Predsedništvo, drugarice i drugovi, imam čast i ugodnu dužnost da u ime Predsedništva Saveza poljoprivrednih inženjera i tehničara Jugoslavije i Izvršnog odbora Saveza poljoprivrednih inženjera i tehničara Srbije pozdravim Skupštinu, odnosno delegate ove Skupštine članice Saveza poljoprivrednih inženjera i tehničara Hrvatske i da vam zaželim uspešan rad, Inženjersko tehničke organizacije se u ovoj etapi rada intenzivno bave problemima srednjoročnog plana razvoja poljoprivrede za razdoblje do 1985. god. zatim problemima udruživanja rada i sredstava, odnosno udruživanja zemljoradnika što predstavlja jedno od najvažnijih pitanja unapređenja poljoprivredne proizvodnje, te o pitanjima oko Nacrta zakona o udruženom radu, pitanjima koje je postavio Deseti kongres o socijalističkom preobražaju odgoja i obrazovanja gdje se nalazi čitav niz stvari koje su vrlo interesantne za naše članstvo. To je obrazovanje uz rad, obrazovanje iz rada, zatim razne forme permanentnog obrazovanja i drugo, za što će verovatno članstvo biti zainteresirano i za pitanje usmerenog obrazovanja.

Vaša današnja Skupština u suštini predstavlja jedan ozbiljan prilog rešavanju onih aktualnih pitanja transformacije poljoprivrede na ustavnim načelima«.

Dipl. ek. **Stipan Orčić** je u svom pozdravu rekao: »Drugarice i drugovi, cijenjeni gosti i družu predsjedniče. Dozvolite mi da ispred Saveza ekonomista Hrvatske pozdravim ovaj cijenjeni skup stručnjaka i vjerujem da bez ikakvog nedostatka skromnosti možemo slobodno reći da se on nalazi na čelu znanstvenog rada koji se suprotstavio borbi protiv gladi u svijetu i doveo našu tehnologiju na takoreći »špicu« svjetske tehnologije.

Vaši rezultati najbolje doprinose unapređenju i daljnjem širenju naše nesvrstane politike kao praktične pomoći zemljama u razvoju, gdje su rezultati upravo vas poljoprivrednih stručnjaka i inženjera, kako na znanstvenom području, tako i u praktičnom pristupu pomogli postići vrhunske rezultate. Meni ostaje samo da vam poželim i dalje uspješan i plodonosan rad i ponudim daljnju suradnju Saveza ekonomista Hrvatske«.

U ime Saveza veterinarara Hrvatske je govorio prof. dr **Marijan Sviben**: »Čast mi je uvaženo Predsjedništvo i drage kolege da vas mogu pozdraviti u ime Izvršnog odbora Saveza društva veterinarara i veterinarskih tehničara Hrvatske i cjelokupnog Saveza društva veterinarara i veterinarskih tehničara Hrvatske.

Želio bih ovom prilikom reći, da su veterinarari i u vrijeme kad se nisu tako zvali, kad su bili poznati kao »kuršmiti« (stari naziv za veterinare), prije svega za razliku od humanih liječnika primjenjivali spoznaje veterinarske medicine preventivno, a ne terapijski i time uspostavili mogućnost za neometanu proizvodnju i promet stoke i stočnih proizvoda«.

»Izvršivši taj zadatak bilo je normalno da se počinju prevenirati bolesti u skladu s novim spoznajama, a to je putem hranidbe i putem uvjeta držanja.

Želio bih danas reći, da nas je to u praktičnim poslovima veoma povezalobilo i da je to dovelo do toga da je zajednički izrađen i program gojidbene izgradnje govedarstva u SRH.

Sve ovo sam iznio zato da bih rekao, da bismo morali kao organizacije da pokušamo čvršće, operativnije, funkcionalnije zajednički djelovati. U tom smislu ja želim puno uspjeha ovoj Skupštini i želim da u tom smislu zajednički uspijemo».

Nakon prikaza referata inž. Pere Radmanovića, inž. Stjepana Zlatića i izvještaja koje su delegatima poslani uz poziv prešlo se na raspravu.

U raspravi su učestvovali i:

Dr **Stjepan Meknić**: »U referatu opravdano stoji da mi tražimo sistem-ska rješenja za brži i uspješniji napredak stočne proizvodnje, međutim, mislim da trebamo imati na umu izvjesne stvari, činjenice i mogućnosti o razvoju stočarske proizvodnje u našoj zemlji, posebno u našoj republici koje bismo mogli svrstati u onu grupu ekonomskih faktora kao što se zovu unutrašnje rezerve ili kako ekonomisti kažu bolje korištenje prirodnih resursa.

U Jugoslaviji imamo 6,400.000 ha što livada što pašnjaka. Ako odvojimo te pustopašice ostane još uvijek blizu 5 mil. ha. U tome Hrvatska participira od livada sa 22 %, kod pašnjaka sa 25 % ili u prosjeku 25 %, a kad gledate stočnu proizvodnju koja je iskazana u referatu mi učestvujemo sa svega 20,9 % u proizvodnji govedskog mesa i sa samo 10 % ovčjeg mesa. Ako se dalje uzme u obzir da je dobar dio Hrvatske u semihumidnom klimatskom području, da znači paše ima uglavnom dovoljno, onda je očito da mi te prirodne izvore koristimo daleko ispod stvarnih mogućnosti.

Prema našim računima ako idete sa smjesom siliranog kukuruza sa propionskom kiselinom uz dodatke, obračunat kukuruz sa 2,40 što mu je otprilike tržišna cijena uz određeno učešće suhих repinих reznaca, izlazi vam za kilogram prirasta 7 kilograma toga koncentrata, a prirast 14,63 dinara. Ako uzmete da je prodajna cijena utovljenog juneta 19 dinara, onda je to jako mnogo. Mislim da bi se mogao jedan dio te faze odvijati na pašnjacima. Ako obračunate pašu sa 16 para i 670 grama dnevni prirast, što nije previše uz odgovarajući utrošak oko 33 kilograma dobre paše, dobivate da tamo hrana učestvuje u kilogram prirasta sa svega 6,60 dinara.

Godišnje, prema podacima za 1974. godinu pokoljemo oko 2,150.000 komada goveda, od toga je 870.000 teladi ili 44 %. To ni jedna razvijena zemlja u svijetu ne čini, evo iz kojih razloga.

Mi imamo nisku proizvodnju mlijeka. Imamo to tele, tele bi moralo faktički biti daleko skuplje nego što se na tržištu plaća ako bismo htjeli da mlijeko i tele plate tu proizvodnju u cijelosti kao jednu fazu ovog proizvodnog procesa. Međutim, ako vi računate od teleta od 110 kg otkupnu cijenu od 33 dinara, nije teško doći do cijene koliko bi koštao dobar teleći »šnicl«. Dakle, ova cijena koja se odredi ona je sa stanovišta troškova nedopustivo niska, mada nas kao potrošače interesira da i dalje bude takva.

Naši kombinati, osobito oni koji imaju dobro zemljište postižu produktivnost rada, koja je negdje na svjetskoj špici ili čak često puta i bolja. Međutim, naša industrija mašina, naši zavodi i fakulteti, pa i službe su na neki način zaboravile mehanizaciju za stočarstvo, a svi znamo da ta mehanizacija nije komplicirana.

Ima izvrsnih strojeva koji su vrlo jednostavni, daleko jednostavniji od kombajna, koje naša industrija sa uspjehom radi, ali silovatora nema, uzimate radnike koji uz teške napore vrše istovar, a danas ih je sve manje koji su voljni to raditi, naročito u govedarstvu.

Postoje rješenja, postoje mogućnosti plasmana, samo se nedovoljno smišljeno i organizirano na tim problemima radi i to je jedan od razloga zbog čega je naša silaža, sijeno i ostala krma skupa.

Dr Ivan Novak: »Ovdje smo čuli da je 200 diplomiranih inženjera bez posla. Ima oko 150 inženjera tehnologije za naše klaonice, mljekare i ostalu prehrambenu industriju također bez posla. Kolega Sviben će vjerojatno potvrditi da u tom broju ima nezaposlenih i veterinarara.

Vidjeli ste da svega 45 % postojećeg kadra, inženjera agronoma radi u neposrednoj proizvodnji. Moramo se zapitati, gdje su ti putevi da se razriješe ovi fundamentalni problemi. Nas koji smo se školovali u želji da se ovim poslom bavimo, negdje oko 30 % bavi se poslom za koji se nismo školovali.

Sa 300.000 novih hektara oranica uz Savu nešto možemo izmijeniti. To je svega oko 600 — 700 milijardi st. dinara. Toliko milijardi starih dinara dajemo za petrokemijski kompleks. Milijarde dolara dajemo za naftu. To su problemi o kojima trebamo razmišljati i postavljati si pitanje, da li nam je potreban fakultet, obrazovanje i čemu, ako nema novih kapaciteta.

Drugi pravac su nam kraška polja. 940.000 ha »leži« neiskorišteno.

Treće područje predstavlja lagunarno ribarstvo. je nekakva poljoprivredna organizacija. Barem da svako deseto mjesto naseljeno ima svoju samoupravnu društvenu organizaciju za selo. To bi već bilo šesto novih radnih mjesta. Postojećih 1.000 OOUR-a, 50 % nema agronoma. Prema tome, mi se ne mislimo boriti za poljoprivrednu službu samo radi agronoma, da mi tu zarađujemo samo dohodak, nego se borimo da organiziramo poljoprivrednu službu radi veće proizvodnje hrane, jer od 6.000 naseljenih mjesta u 5.000 nema organizacije koja bi se bavila proizvodnjom hrane, a proizvoditi hranu se ne može bez stručnjaka. To znači da je program Zadrugnog saveza Hrvatske na tom planu vanredan ako ide na to da otprilike svaka treća mjesna zajednica ima jednu zadrugu ili jedan OOUR za kooperaciju. Prema tome ne borimo se mi za poljoprivrednu službu i zadrugarstvo nego za proizvodnju hrane i gdje ćemo naći mjesto za rad odnosno gdje ćemo se udružiti.

Naših 10 inženjera koji su bili u zemljama u razvoju, kada su se vratili nisu imali posla. Umjesto da smo ih organizirali i iskoristili na fakultetima i institutima da uče one koji imaju namjeru ići u zemlje u razvoju.

Predsjednik Zadrugnog saveza **Rudolf Mažuran** je između ostalog rekao: »Dozvolite mi prije svega da se pridružim gostima, koji su pozdravili rad ove Skupštine i zaželjeli joj dobar uspjeh i da nekoliko riječi kažem, da vas pozdravim u ime Zadrugnog saveza i Komisije za agrar CK SKH. Meni je drago da se nalazim na jednom ovakvom skupu, jedne struke za mene presudne za daljnji razvitak agrara u cjelini.

Naša ocjena u Zadružnom savezu Hrvatske i sve analize koje smo vršili za poznate sjednice u CK, Predsjedništvo i za ostale izvršne organe i druge strukture u Republici, ukazuje nedvosmisleno na to da mi imamo zapravo ozbiljnu stagnaciju u agraru i da je ta stagnacija u Hrvatskoj veća nego u drugim područjima, koja imaju slične uvjete. Da smo postigli uspjehe u ratarskoj proizvodnji, to je točno, međutim, to je točno za jedno vrijeme prije 15 — 20 godina kad je to predstavljalo jedan skok i jedan značajan napredak u cjelokupnom razvitku. Međutim, prema onom što se događa u svijetu, barem što statistike govore i ono što se u posljednjih 10 — 15 godina događa kod nas, očito je da moramo biti kritičniji prema kretanjima u ratarstvu, koje je stavljeno na prvo mjesto našeg napretka, kad govorim uopće o napretku, razvitku u agraru. Kad se radi o stočarskoj proizvodnji, sami ste rekli, a i ocjene su takve da su to problemi i kad gledamo kompleksno, mi smo zapravo u prehrambenoj industriji u jednoj krizi. Ekonomski računi to pokazuju.

Ja ne spominjem druge oblasti koliko se društvenih sredstava prelijeva i na koji način i koliki stupanj neracionalnosti postoji i u drugim oblastima, pa čak i veći nego kod nas agrara.

Prije svega kadrovski momenat je tu vrlo značajan. Sama činjenica, ove brojke govore o tome da mi bez specijaliziranih kadrova, opredijeljenih kadrova za jedan program i proizvodnju i onih koji će stvarati taj program proizvodnje ne možemo dalje i zato mislim da je objektivno data ova situacija.

Često puta je bilo govora o tome da nismo imali podršku ili da nam nije bio riješen status kao službe. Nakon sjednice Predsjedništva CK SKH i drugih stavova, koji su u Republici zauzeti, mislim da se ti argumenti više ne mogu uvažavati. Dobili smo podršku u precizno izraženim stavovima i zaključcima.

Mi iz Zadružnog saveza tražili smo da se drugovi koji rade najneposrednije na tim pitanjima izjasne konkretno što žele, odnosno što je društveno opravdano i koja konkretna organizacija.

Ja želim da svi skupa budemo agresivniji na konkretnim pitanjima i na konkretnom programu.

Očito da moramo u cjelokupnom našem razmišljanju uvesti jedan ekonomski rezon u većoj mjeri nego što ga imamo do sada.

Dijalog sa društvom ne možemo voditi kad se radi o struci, kad se radi o tehnologiji, stručnim rješenjima, kad se radi konačno o organizaciji, jer tu moramo ponuditi racionalnu organizaciju da nam ta tehnologija i to struka da optimum koji je u skladu sa razinom općeg društvenog razvitka ili tehnologije.

Stručnjak na selu kraj nepismenog seljaka je također slabo rješenje. Školu u Zaprešiću ponovno smo konstituirali i usvojili program doškovanja seljaka uz rad. Neće se ići na stari način da se volonterski u zimskim večerima obučava, govori nešto o toj nauci, primjeni tehnologije, nego smo ušli u jedan organizirani sistem u kojem seljak treba da izađe iz te akcije

kao krajnji rezultat sa jednim zanimanjem od 22 zanimanja koja smo tamo predvidjeli, sa svjedodžbom, dakle ima jedan motiv da se bori za to, a drugi je motiv njegova ekonomija.

Mislim da će to biti jedna od značajnih pomoći u svim akcijama koje stoje pred nama».

Dr Josip Zmaić: »Izlaganje druga Mažurana potaklo me je da neke stvari dodam koje ne smijemo izgubiti iz vida.

Ako imate 40 q po hektaru pšenice i ako za 100 kg pšenice trebamo pola sata rada, onda ostaje da seljak koji ima 10 ha, dakle maksimum, ima ravno 20 dana ukupno godišnje posla ako se bavi ovom proizvodnjom, a na žalost većina se takvom proizvodnjom bavi. Ako nema stoke, tu je sada problem ili neke druge proizvodnje, povrća, voća, itd. da može upotrebiti svoju radnu snagu.

Vidjeli smo slučaj u Podravini kako su jedva dočekale te porodice koje nikad nisu sadile duhan da najedamput sade duhan i orijentiraju se na to samo zato jer mogu naći određeno zaposlenje.

Prema tome, ako je tehnologija napredovala u tom smislu onda se očito nešto mora mijenjati i u ovom smislu. Koji je to put? Mi govorimo o narodnoj obrani umjesto da ju nužno imamo pred očima. Mi od ukupnog broja ljudi koji se nalaze van zemlje imamo 52 % seljaka i to ne seljaka iz Imotskog, Livna ili Duvna, nego seljaka iz Slavonije. U Babinoj Gredi, selu koje se nalazi na samom Autoputu, 821 čovjek je u Njemačkoj na radu. Na drugoj strani imate stara domaćinstva gdje nema tko da prihvati ovu novu tehnologiju, modernizaciju itd. Dobro je rekao drug Mažuran, možemo osnivati zadruge, ali ako ta zadruga ostane u tom selu s ovakvim odnosima, onda nema niti ona života, ako zavisi od toga da li će je ova naša ovakva prehrambena industrija kakvu imamo prihvatiti ili neće prihvatiti, hoće li ucjenjivati ili neće, hoće li na taj način kompromitirati i ovoga stručnjaka, jer nije jedamput bilo da su naši stručnjaci kompromitirani (sjetimo se u stočarstvu da su doživjeli, da tako kažem, kompletu kompromitaciju i to nekoliko puta, naročito kad je riječ o svinjama).

Sve dotle, dok se odnosi između proizvodnje i prerade i prometa poljoprivrednih proizvoda ne budu organizirali u jedan lanac neće se riješiti to pitanje.

Došli smo u situaciju da odjedamput u zemlji nema mrkve, krumpira, luka i moraš uvoziti.

Mi to proizvoditi znamo, samo se radi o tome da ne možeš proizvoditi ove proizvode ako nisi riješio pitanje plasmana, ako nisi, da tako kažem ugovorio proizvodnju. U trgovini sami znate što prekupci rade. Pored nas živih takve se stvari ne bi smjele događati.

Slazem se što je bilo rečeno u diskusiji bez povezanosti u jedan lanac od proizvodnje, prerade i prodaje poljoprivrednih proizvoda trpiti će na jednoj strani proizvodnja, neće biti iskorišteni kapaciteti i mogućnosti, a s druge strane drugovi pitanje naše radničke klase. Puni smo brige i riječi za čovjeka i radničku klasu, a kad se radi o konkretnim stvarima onda ceh plaćaju oni.

Mi smo, da bi jeli jeftino meso odredili neke stvari, međutim ne možeš jesti jeftino meso ako je cijena hrane tolika. Nema genija koji može iz skupe hrane proizvesti jeftino meso.

Netko je spomenuo primjer neiskorištenih površina kod nas. Samo u Hrvatskoj u dolini Save ima 638.000 ha zemlje bez pritoka, a sa pritocima je to preko milijun ha. Na Dravi ta brojka iznosi 87.000 ha zemlje. Kod nas često puta postoje zablude da ona zemlja na kojoj danas proizvodimo, da je u redu, a to nije točno. Ako odete malo dalje i vidite kad su pojedini seljaci mogli da posiju kukuruz, usprkos relativno povoljnom vremenu, onda na osnovu toga znate koliko je ta zemlja sposobna. Niti 50 %. U Hrvatskoj je provedeno na jednoj petini površina komasacija.

Ima inženjera i tehničara, radnika u poljoprivrednim organizacijama koji su u stanju, koji znaju kako bi se trebalo iskoristiti te kapacitete, ali sada nastaje drugi problem. Kako i na koji način se organizirati. Kao što imamo loš razmještaj kadrova 9 % u zadrugama ili na privatnom sektoru, a imamo 80 % zemljišta i 90 % stoke, tako imamo i raspored kad se radi o sredstvima, jer da mi imamo premiju, na imanjima IPK Osijeka i Sisku što imaš? Tu imaš zemlju koja je zamočvarena i koju bi trebalo osposobiti, ali nemaš učešća.

U Upravni odbor su osim predsjednika ili tajnika svih društava koje delegiraju društva izabrano 15 članova:

1. Inž. Petar Radmanović za predsjednika
2. Dr Franjo Šatović, za urednika »Agronomskog glasnika«
3. Dr Ivan Novak
4. Inž. Mirko Čuruvija
5. Inž. Željko Mataga
6. Inž. Branko Kecur
7. Inž. Stjepan Deneš
8. Inž. Branka Motal
9. Dr Anđelko Butorac
10. Inž. Branko Čakara
11. Inž. Zvonko Pečarić
12. Inž. Stjepan Brlek
13. Inž. Josip Seleši
14. Mr Antun Švarc i
15. Polj. tehn. Ivan Potočnik

U Nadzorni odbor izabrana su 3 člana:

1. Franjo Fajt
2. Dr Ivan Piria
3. Inž. Marika Seleši, i 3 zamjenika:
 1. Inž. Miljenko Čolić
 2. Inž. Stojan Jakšić
 3. Inž. Ernest Mihelić.

Skupština je prihvatila i novi Statut koji su razmotrila društva i dala primjedbe.

Prihvaćen je i nacrt zaključaka, a Upravnom odboru je stavljeno u zadatak da ih doradi i pošalje društvima s planom rada na njihovom izvršenju.

Sa skupštine je upućen telegram Predsjedniku Republike drugu Titu povodom rođendana.

Upravni odbor je razmotrio i prijedloge za promjene u Statutu, koji su u skladu s onim koji su predložili društva. Kao što je poznato, Statut je u skladu s onim koji su predložili društva. Upravni odbor je razmotrio i prijedloge za promjene u Statutu, koji su u skladu s onim koji su predložili društva. Kao što je poznato, Statut je u skladu s onim koji su predložili društva.

Upravni odbor je razmotrio i prijedloge za promjene u Statutu, koji su u skladu s onim koji su predložili društva. Kao što je poznato, Statut je u skladu s onim koji su predložili društva.

1. Inž. Petar Kadzavović za predsjednika
2. Dr. Franjo Štampar za predsjednika Akademskog društva
3. Dr. Ivan Novak
4. Inž. Miroslav Čučević
5. Inž. Stjepan Matijević
6. Inž. Branko Kacur
7. Inž. Stjepan Džurđević
8. Inž. Branko Matijević
9. Dr. Anđelko Buturović
10. Inž. Branko Čučević
11. Inž. Krunoslav Čučević
12. Inž. Stjepan Džurđević
13. Inž. Josip Štampar
14. Mr. Antun Štampar
15. Polj. inž. Ivan Porošnik

Upravni odbor sastoji se od članova:

1. Franjo Štampar
2. Dr. Ivan Novak
3. Inž. Miroslav Čučević i 3 zamjenika
4. Inž. Miroslav Čučević
5. Inž. Stjepan Džurđević
6. Inž. Ernest Matijević